

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Ing. J. K.**
bytem x

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020 č. j. 2192/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 6. 2020 č. j. MHMP 920001/2020/Drn.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“) a naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125f odst. 1

zákonu o silničním provozu. Za naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku byla žalobci dle ust. § 125f odst. 4 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce ve své žalobě namítal, že proti žalobci bylo vedeno více správních řízení, přičemž v každém řízení byl žalobci uložen samostatný trest, ač byly splněny podmínky pro projednání věci ve společném řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že řízení žalobce se nacházela v odlišných fázích řízení, a proto nebylo možné projednat je ve společném řízení, kdy k tomuto odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že námitka je nedůvodná, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. V replice žalobce uvedl, že úvahy žalovaného, že dané přestupky nebylo možné projednat ve společném řízení, neboť se nacházely v odlišných fázích řízení, jsou liché. Měl za to, že byly naplněny podmínky ust. § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Doplnil, že zákon neumožňuje nesloučit věci do společného řízení, ale pouze je vyloučit ze společného řízení.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvou týdních lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 920001/2020/Drn ze dne 16. 6. 2020, odvolání žalobce ze dne 13. 7. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 2192/2020-160-SPR/3 ze dne 12. 10. 2020.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že nezjištěný řidič dne 23. 3. 2019 kolem 20:07 hod. v Praze v Dejvickém tunelu (tunelový komplex Blanka), v úseku pro směr jízdy od Strahova k Prašnému mostu označeném dopravní značkou č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu vyjádřena číslem 70) jel s mot. vozidlem tov. zn. Dodge, registrační značky x, rychlostí 90 km/h a nikoli zde dovolenou rychlostí do 70 km/h, čímž překročil nejvýše zde povolenou rychlost o 20 km/h.
10. Dne 16. 6. 2020 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 920001/2020/Drn, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 13. 7. 2020 odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

12. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
13. Podle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.*
14. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
15. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
16. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
17. Žalobce namítal pouze skutečnost, že o jím spáchaných přestupcích mělo být vedeno společné řízení. Samotné porušení nevedení společného řízení však nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, „proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. prosince 2019 č. j. 9 As 164/2018 - 36, č. 3963/2020 Sb.). V daném případě nebylo možné vést o případech společné řízení, neboť tyto se nacházely v jiných fázích řízení, kdy v jednom případě bylo řízení ve věci provozovatele vozidla zahájeno dne 4. 12. 2019 a v posuzovaném případě tomu bylo až dne 2. 3. 2020. Řízení vedená s žalobcem se tedy nacházela ve zcela odlišných fázích řízení a jejich společné projednání by tak nebylo rychlé a hospodárné. Dle soudu žalobce v žalobě netvrdil porušení shora popsané absorpční zásady, pouze trval na vedení společného řízení. Jak však vyplývá z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak vedení společného řízení je pouze prostředkem ke snadnějšímu dosažení aplikace principu absorpce. Přestože správní orgán prvního stupně v případě žalobce neshledal převahu polehčujících okolností, tak uložil žalobci pokutu při spodní hranici zákonné sazby a lze tak mít za to, že v řízení byla zohledněna i předchozí řízení žalobce a aplikována absorpční zásada, přestože o ní správní orgány výslovně nehovoří.

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně